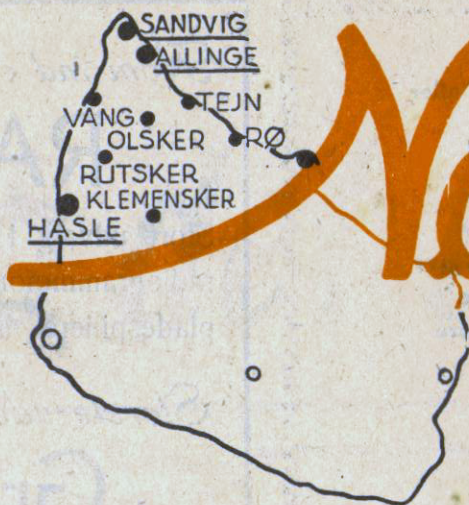

Julepæ

Nordbornholm

Uddeles gennem Postvæsenet til ca. 2000 Husstande paa Nordbornholm

JULEN

ONSDAG DEN 15. DECEMBER

1948

Kimer I Klokker...

Kunde du tænke dig at være ganske alene i et fremmed Land mellem lutter fremmede Mennesker en Juleaften?

Jeg kan tænke mig det, for jeg har prøvet det.

Det var løjerligt, kan I tro. Hen ved den Tid, da vi plejede at gaa til Bords hjemme Juleaften, og bag-efterskulde vi saa ind til det tændte Juletræ, — saa tog jeg min Frakke paa for at løbe mig en Tur. Jeg vilde se, om jeg ikke kunde løbe væk fra min Hjemve.

Det var tæt Taage. Man kunde knap se Lygterne, og der stod lysende Taageringe omkring dem. Der faldt en ganske fin Regn. Det saa saa trist ud altsammen.

Da paa en Gang — —

Hvad var det? Jeg standsede og maatte lytte. En fjærn, kendt

GLÆDELIG JUL

Det var godt, du til os kom Jul, du glæderige!

Vi har længtes efter dig, mer end jeg kan sige.

Og nu er vi alle fri, alle hjemme, og fordi:

Nu skal Jul, du kære, længe hos os være!

Søde Jul, hvor er du rig! du har Fryd og Gammen, du har gode Gaver nok til os alle sammen.

Spisekammeret er fyldt, Træet næsten er forgyldt,

døjer med at bære

Godterne, de kære.

Ja, du kære, søde Jul, ingen Sjæl du glemmer, selv den mindste Fugl paa Jord Julens Fryd fornemmer. Fattigbarnet endnu mer, hvem kan nænne det ej ler? Jul er bare Glæde, da maa ingen græde!

Glade Tid med Leg og Spil, Dans og Julegilde, du gør alle Mennesker kærlige og milde.

Barnets Fest, du kære Jul med saa meget godt i Skjul,

vi slaar om dig Kæde:

Jul er bare Glæde!

langs Dækket, løbe frit under Bagen uden at give Buksevand.

Saltholm Flakfort passerede vi for lidt siden om Bagbord. Saa er der blot 5 km igen til den flade Saltholm, der endnu ikke øjnes; kun enkelte Huse og Trægrupper rager op. Jeg ser mig tilbage efter min Kammerat og Flakfortet for bedre at pejle den rigtige Kurs.

Naa da-da! Himlen mod Nordvest, der længe havde været lidt ulden, er pludselig blaasort — en Tordenbyge! De andre har ogsaa observeret det; men nu er der ikke andet at gøre end at være forberedt paa det værste og fortsætte mod Saltholmen. Mere og mere frisker Vinden, mens vi lænser for Vejret mod Land gennem en stedse voksende Sø. Jeg løber lidt i Vinden for at vente, og da Sejlkanoen, hvis Passager ser lidt betuttet ud, farer forbi, gaar jeg over Stag for at følge efter.

Saa for ... der røg min Gummipude. Inden jeg faar vendt, er Baaden rutsjet et anseligt Stykke for Vejret, og jeg giver mig til med smaa Slag at krydse op mod min formodede tidligere Position. Ingen Pude at øjne, ubegribeligt; jeg bliver ved med at gennemsejle Stedet, mens de brækkende Søer slaar over Fartøjet

grunde Vand, som jo sluger alt, hvad der hedder Fart. Lidt efter ser jeg udenbords; jo, Bunden nærmer sig, op med Sænkekølen, og nu maa jeg vie næsten al min Opmærksomhed paa Udkiget efter de Tangbuske, der skjuler de lumske Flintesten, Kysten her bestaar af. Med det Humør, mit sprælske Skib har paa, er det jo i Stand til at begaa Selvmord og blive flænset op paa langs af en saadan Flintesten.

Min Kammerat har styret sin Baad ind gennem et smalt Stræde over en Lagune, og er nu ved at hale op paa den modsatte Bred. Men om det er, fordi jeg er bange for skarpe Sten i det grunde Vand, eller om det blot er Ønsket om snarest muligt at faa fast Grund under Fødderne, saa løber jeg Kanoen paa Land paa Tangen indenfor Gennemsejlingen.

Der slaar nogle svære Lyn i Søen bag Flakfortet, og en Udløber af Uvejret, der efterhaanden har bredt sig over hele Nordsjælland, kaster sig nu over Saltholmen. I en Fart faar jeg Storsejlet ned og understøtter Baaden, idet jeg kryber ned i Læ under Cockpittedækket for en voldsom Regnbyge. Sulten melder sig; jeg famler efter min Madpakke ... Næ, nu skulde da ogsaa ... den er

Det samme blad findes både med datoen onsdag den 15. december og datoen onsdag den 16. december. (I 1948 er den 15. december en onsdag).

Det er formodentlig en trykfejl, der er blevet opdaget under trykningen.